

Monica Rodica Iacob

CUTIA CU FLUTURI

MIRADOR

MONICA RODICA IACOB

Cutia cu fluturi

Editor: Ioan Matiuț

Coperta și imagini: Daniel Weichelt

Tehnoredactor de carte: Daniel Weichelt

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IACOB, MONICA R.

Cutia cu fluturi / Monica Rodica Iacob. - Arad : Mirador,
2021

ISBN 978-973-164-334-2

821.135.1

Editura MIRADOR
miradorul@yahoo.com

MONICA RODICA IACOB

CUTIA CU FLUTURI

- poezie -

Arad, 2021

Fiului meu, Daniel

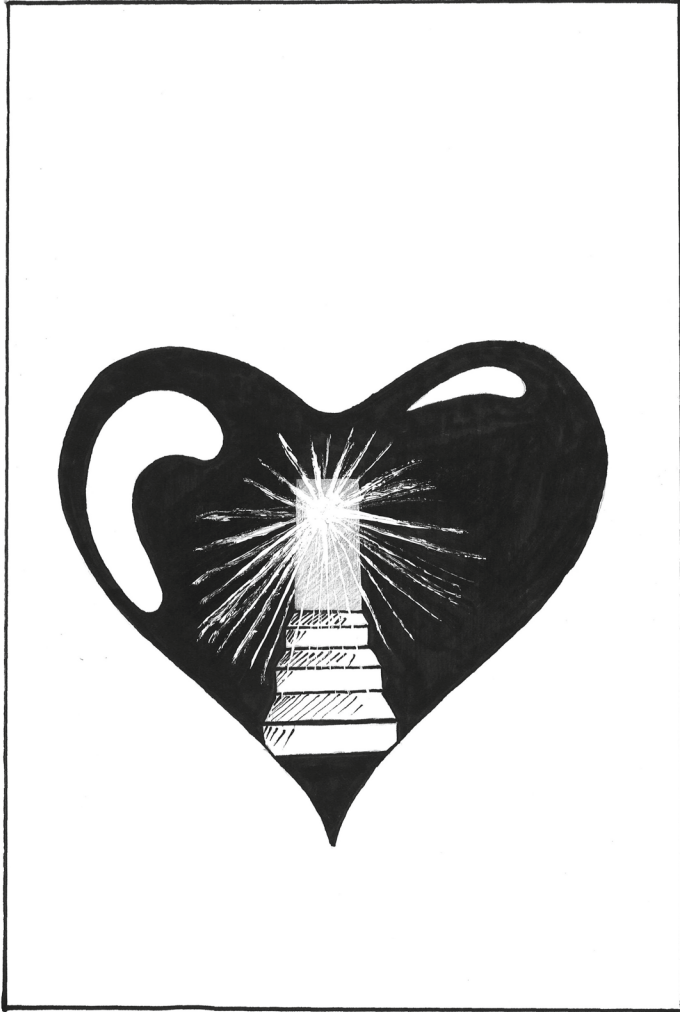
Constatare

Mă uit în oglindă
Și nu îmi găsesc scuze,
a-b-c-ul vieții mele
încet-încet a ruginit.

Monica Rodica Iacob

Ușa din inimă

Lumina doarme
deschide ușor ușa din inimă:
acolo doarme o fetiță
cu brațele încolăcite
peste gândurile înmugurite.
Faceți liniște să nu o treziți
ea visează
învelită într-o mantie de mătase roșie
mai alunecoasă decât lumina.

Monica Rodica Iacob

Lecții zilnice

Cel mai greu este să construiești încrederea
dar cel mai important este cum te simți la sfârșitul zilei
și dacă cineva ține la tine cu adevărat.

Greșelile sunt lecții valoroase!

Fiecare cu nevoile sale!

Fiecare pentru el!

Câtă fericire în această nouă zi

Când încă mai pot scrie poezie.

Dragoste mută

Un animal
îmi acceptă mângâierea
fără a fi machiată
sau coafată!

Monica Rodica Iacob

Bucurii zilnice

Am început să vânez reducerile din toate revistele
Și visez la ele cu zâmbetul pe buze,
Când ies din casă privesc cerul
Și vânez norii.
E bine, încă e bine
O ghidușie iremediabilă
pentru a nu rămâne cu gustul sălcii
îmi cumpăr flori colorate din piață
și zâmbesc ca un copil fericit.

Fascicole

Fraze anodine invadează memoria,
Ești acolo oricât încerc să te șterg,
-Doamne, cât mai durează?
Sclipirea alunecoasă încet formează
tornada sau avalanșa?

Monica Rodica Iacob

Gustul zăpezii

Vechile gusturi sunt pline de amintiri
Atunci eram în formă,
Aveam o oglinjoară pe hol
Mă uitam în ea zilnic
Înainte să ies pe ușa casei
Îmi ziceam: sunt în formă, va fi o zi fericită!
Acum nu mai am oglindă pe hol
fiindcă nu mai cred în zile fericite
și de atunci nimic nu mai e la fel
Precum o închisoare cu gratii de îngeri.

Timpul, acest animal flămând

Trecutul e sigur
Viitorul devine prezent
Într-o cutie din hol:
prudența alături de alte dorințe stau încuiate
cupru-argint-aur-cristal
totul e ferecat
Doar culorile revărsate ireversibil peste lemn, peste pânze
peste ecoul lui Picasso: „La tinerețe am învățat să pictez ca un
adult iar la bătrânețe ca un copil...”
Timpul, acest animal flămând nimicește prin sfidare mută
Doar lebăda înainte de a muri cântă.
De aceea este bine ca inima să nu rămână în urmă
ca o greșeală umană cu pielea tăbăcită peste zgârie nori.
Pământul înfășurat în mantia albastră
smerit ne privește ca pe niște instrumente ale divinității
Și totuși îi simt respirația pe gât ca niște așchii înțepătoare
mai ales noaptea
când singurătatea sparge timpanele cu un urlet prelung
Iar timpul și spațiul curg peste memorie.

Eros Ramazzotti în claustrofobia mea

Băgată într-un tub metalic
alunec înăuntru ca într-un mormânt,
această senzație cumplită de prăbușire
a pământului greu, lipicios, încleiat
Pentru ca ei să vadă prin ochiul optic
ce naiba mai e cu tine,
Ținând în mână dispozitivul de expulzare
dacă claustrofobia cedează în lupta cu ea însăși,
degetul mare delicat lângă trăgător
pe lângă corpul alungit, subțiat,
pe urechi niște căști din care curge muzica lui Eros Ramazzotti.
E OK! Am să mă rog lui Dumnezeu
cu degetul mare pe trăgaci,
Celule, celule
Ieșire din propria imagine pe care o vezi
cu ochii ținuți strâns închiși,

strângi pleoapele să nu răzbească frica
și te rogi să se termine curând
Te autosugestionezi și rezști cu muzica lui Eros Ramazzotti
în tub,
Pentru ca experiența să nu se mai repete curând...

Curgere

Pârâu supărat
zgomot de cascadă
apoi pământ sub unghii ca alcoolul ascuns în pori
Poetul între aici și dincolo...
Își pierde pașii și răsuflarea printre cărți
Și toate lucrurile mărunte pe care nu mai poate să le facă
sunt un cuțit care înjunghie propria viață,
Zilnic o ia de la început
ca un pariu neîncheiat
Apoi își pune copci pe suflet
Și trage apa la baie.

Monica Rodica Iacob

Adieri

Pe țărmul unui poem
Un înger
ascultă cum vântul usucă și resfiră sentimente
înșirate pe o sfoară
ca niște rufe puse la uscat
în bătaia soarelui.

Traduceri literare

Ne-am dat întâlnire într-o zi de duminică
în fața bisericii,
Mi-ai adus traduceri proaspete
Aveai o rochiță roșie ca sângele
și o pălărie albă cu panglică roz,
Eu o ie albă ca hârtia
Te așteptam emoționată.
Mi-ai spus că poeziile sună muzical traduse
și ți-au plăcut foarte mult.
Soarele ne copleșea călduros în fața locașului de cult
Noi, două miorițe, pășteam literatură bilingvă
într-o duminică din luna august.

Cuvinte

Stau pe o bancă în soarele de primăvară cu o carte în mână
Deschid cartea și călătoresc printre literele alb-negre
zăpadă răcoroasă-smoală fierbinte,
alteori înot într-o mare, alteori alunec ca pe o gheață.
O lectură bună întotdeauna te cucerește
Un abandon molatic și catifelat în soarele amiezii.
Un "C" mă prinde de umeri
"G" mă agață de subsuori
"F" mă împinge în sus
"A" mă înțepă în coastă
încât simt durerea acut,
parcă se zbat disperate să iasă din carte când am ajuns la final.
Închid cartea și mângâi coperțile
Realitatea este un nou început.

Fata de ciocolată

Ea locuiește într-o casă de ciocolată
pe o stradă de ciocolată
într-o țară de ciocolată.
Gândurile ei sunt din ciocolată
Răsuflarea ei este de ciocolată
Mâinile ei sunt din ciocolată
Părul este de ciocolată
Zâmbetul este de ciocolată
Când plânge devine un fluviu de ciocolată caldă
cine o atinge devine de ciocolată
Așa că atunci când vă întâlniți cu ea
și sunteți invitați în casa ei
călcați cu grijă
să nu striviți visele ei de ciocolată.

XXX

Viața
este o călătorie
spre liniștea proprie.

Monica Rodica Iacob

XXX

Trebuie să afânăm spațiul
Să îl aerisim
Pentru a (putea) respira.

Iapa albă

I-am promis că vine vara
apoi i-am șoptit la ureche:
chiar vine vara
și l-am mușcat ușor
Mirosul salcânilor albi ne îmbăta,
acum ne-am putea îndrăgosti ușor.
Iapa albă nechează
în pășunea mănoasă
Eu pe o cărare...
Tu pe cealaltă...

Monica Rodica Iacob

Celulozic

Hârtia

învelitoare pentru slănină,

bună pentru foc

față de masă la un picnic,

de împachetat în dugheana unui băcan,

șervețel după un dejun copios,

cearșaf pentru litere, cifre, tipărituri, reclame, cărți, pictură,

origami,

Ce mai: hârtia este un bun universal

Ea suportă multe.

XXX

Gândurile
ca dovleci copti
pe marginea drumului.

Monica Rodica Iacob

Ipostază 1

Încă o dimineață
Cu fața șifonată de nesomn,
Îmi spăl nălucirile
și le șterg
cu un prosop aspru din cânepă.

Ipostază 2

Inadaptabil gândul
azi
trage cu ochiul
spre omleta portocalie
și la roșia pulsând de sănătate
din farfuria lui...
Nesiguranța zilei de mâine
bate cu ciocul în sticla ferestrei,
Încețoșate imagini sepia
forfotesc
peste dimineața următoare.

Monica Rodica Iacob

Ipostază 3

Am început să decojesc gânduri
gârbove, costelive, oscilante
peste memoria ce roade ca un șoricel obraznic.
Ochii înconjurați de cearcăne
Ard imagini de cazarmă.

Ipostază cu Esenin

E dimineață
Printre sughituri de vodcă și devălmășie
Mai potcovim poezia,
În stepele tale sângele s-a răsucit
Într-o eșarfă șifonată de nesomn
Printre mestecenii doborâți în ninsoare

Este acea dimineață
Când noaptea visezi iepuri
și te trezești întrebându-te:
-Ce-o mai fi însemnând și asta?

Monica Rodica Iacob

Noblețe și tărie de caracter

“Numai cei slabi sunt cruzi,
Blândețea e a celor puternici”

afirma: Leo Roskin

“Rebeliunea e un nod al inimii nu al minții
Cheia dezlegării e dragostea necondiționată”

Așa că: îmi pun mănușile
și mă întorc în ring.

Monica Rodica Iacob

Caniculă

Îmi târâi pașii pe caldarâmul proaspăt stropit
Ce bine e să nu te mai cufunzi în bitumul amiezii.
Caut un loc mai umbrit
și îmi amintesc de piersicul copilăriei din grădina bunicilor
acolo încăpea toată ulița satului la umbra sa.
Acum dulceața lui se scurge printre degete
în imaginile copilăriei,
răcorite de stropii umezi ai mașinii de la Apa Nova.

Felină

Sunt o pisică
Moleșită în torsul ei
dar am gheara la pândă.
Tai cu privirea întredeschisă
această lume întoarsă.

Monica Rodica Iacob

Inima caută pacea să își liniștească gândurile

Învăț din fiecare zi căinoasă
rănită la genunchi să trec râul înot
dacă pe mal chiar și pământul se fură
totuși în cimitir se mai sapă gropi, învăț în fiecare zi căinoasă
să merg de-a bușilea ca și un prunc.

Acum în amurgirea vieții
Cu banii puțini să trăiesc ani mulți.

ENTEIO

Viața:
un dans
pe o muchie
de cuțit.

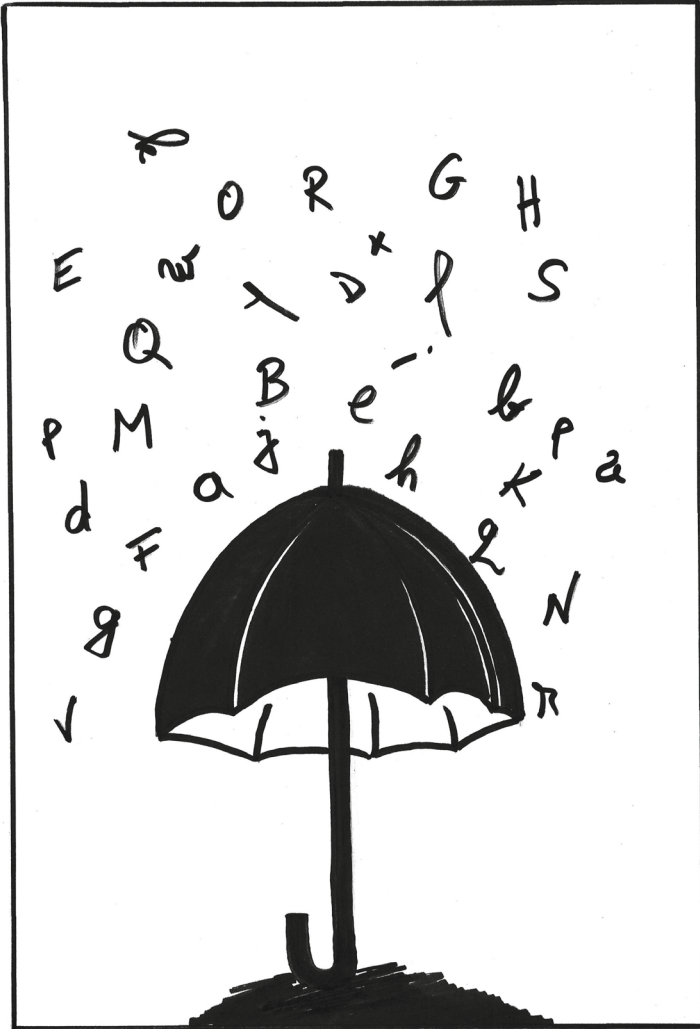
De la grecescul = a te îndumnezei prin dans

Monica Rodica Iacob

Dorință

Se zbat cuvintele
și se scurg
la temelia zidului scorojit
din copilărie

de aceea
este nevoie
de o nouă siguranță,
să țină până spre asfințit.

Monica Rodica Iacob

XXX

Zâmbetul ondulat
ascuns
în spatele întunericului.

XXX

Prăfuite regrete
peste
neurzitul timp.

Crisalida

Ea avea gânduri de pasăre
Rochia ei de mireasă
Zbura odată cu moliile,
Doar umerii ei goi
mai păstrau urma atingerii lui,
în timp ce poezia
se străduia din răspuțeri
să se nască din văzduh,
își spuse în gând:
- Ce rost are să mai depănăm amintiri...?
dacă ne metamorfozăm
în aripi de fluturi
sau chiar în funigei.

Minuțiozitate

Când îți înăbuși sentimentele
Nu te poți minți la nesfârșit,
Precum o clădire maiestuoasă
de pe care se scorojește tencuiala.

În Veneția
sicriele se poartă pe ape
acesta este un privilegiu
într-o panoramă umană
deplorabilă.

Lucrurile minimale
Te surprind întotdeauna dar cântăresc mult-

El nu m-a considerat importantă
Neașteptat
chiar interesant
Pentru el am devenit
forfota pașilor lui.

Monica Rodica Iacob

XXX

Împletesc imagini
chiar dacă
doi ochi privesc
din subteran –

XXX

Doar acasă este iubirea
Printre liliecii
și lăcrămioarele
din grădina bunicii.

Monica Rodica Iacob

XXX

Fereastra ta
trebuie spălată,
Ți-am descifrat
gândul pervers.

XXX

În ianuarie
gerul mușcă
din coapsa anilor.

Monica Rodica Iacob

XXX

Gândurile:
o linie
transparentă.

Surpriză de familie

M-am trezit cu văru' din State la ușă
a intrat și am stat la taclale ore întregi despre familie
Fotografia sepie în care eram 13
acum arată mai puțin decât degetele de la o mână
așa că, după această tristă și amănunțită analiză
am hotărât să ne vedem a doua zi la un restaurant din oraș,
A treia zi am plecat să căutăm o casă de vacanță pe Valea
Cladovei
A patra zi văru' a plecat în State.

Istoria familiei

O voi scrie mai târziu!

Acum arată precum o casă în paragină

Înconjurată de un zid de sticlă fisurat.

Monica Rodica Iacob

Curaj

Privesc zilnic frica
încât am ajuns să mă adaptez cu ea
Țeava rece a pistolului o simt la tâmplă
uneori se mută în dreptul inimii sub sânul stâng,
atunci îmi amintesc că pentru a răspândi iubirea
Dumnezeu a creat mamele iar ce este în afara timpului
înseamnă moarte,

Vorba lui Hemingway: "Să ardem grăsimea de pe inimi"
Sună jovial,
Nu-i așa?

Impropriu

Gânduri
care ne țin prizonieri
căsnicia
este o conversație lungă.

Monica Rodica Iacob

XXX

Fericirea:
ghiocei
în zăpadă.

XXX

Umbre chinezești
Ca mâhnirea sufletului adâncă
Nu vom ști niciodată
Câți metri sau câte kilograme are durerea,
Nu există măsură
precum fumul ce se disipă.

În ghindă zace viitoarea pădure de stejar

Strânsă într-un sâmbure
Traversez pe trotuarul de vis-à-vis
cu bucuria că am depășit amiezi chircite
și chiar dacă vine o zi când te întâlnești cu tine însăți...
mă străduiesc să mă plac așa cum sunt
chiar dacă am renunțat de mult să mai fiu femeie
am rămas cu pioaneze în genunchi
aceste nimicuri la costum
propria piele mă înduioșează.
Chipurile sunt fericită
Că viața
S-a ținut de mine ca o boală.

Posibil portret

Timpul definește fătul din pântec
chiar dacă frica paralizează
alteori trezește ambiții
Acolo în adânc
parcă am fi într-o vacanță continuă
în drumul spre definire,
Cerneala ochilor
Pictați de artistul care trăiește clipa
spunând: “cea mai frumoasă femeie se cunoaște după ochi”
Mama după naștere spune:
acum sunt istovită
închid ochii puțin
pictează pictore, străfulgerarea fericirii
nașterii unui copil!

Monica Rodica Iacob

XXX

Viața
ne trăiește
pe noi.

Monica Rodica Iacob

Plan -

(Ca) să nu doară singurătatea
Va trebui:
să gândesc de 3 ori mai mult,
să simt de 3 ori mai mult
să întorc și să răsucesc de 3 ori mai mult zilele
una după cealaltă
iar nopțile să dorm buștean.

O pereche de iegări

Ca să fiu modernă:
mi-am cumpărat iegări negrii
și am mers la cumpărături cu fiul meu.
După vânzoleala din supermarket
ajunși la casa de marcat
fiul spune:
-„Mami, semeni cu un spiriduș, îmbrăcată așa”.
Casiera zâmbește
Eu mă comport ca și cum nu aș avea nici o legătură cu vârsta
mea,
asta depinde de inteligența interioară
Mă înalț de ciuf
căci timpul tace și trece,
De fapt nu timpul trece ci eu.
Sunt conștientă că:
din flacăra rămâne cenușa
din noi poate spiritul spiridușului
într-o mică poveste.

Monica Rodica Iacob

XXX

Familia
o luptă în tranșee.

XXX

Pisica
Pe radioul vechi
Toarce...

Monica Rodica Iacob

Explozie

Să-ți bubuie teracota în plin octombrie
Să vină hornarul și teracotarul să îți ceară banii
Iar tu să te cauți prin buzunare...
Asta da explozie!
-Ce frumoasă iarnă vom petrece împreună!

XXX

În bunătatea ei
floarea parfumează
mâna celui ce o strivește.

Monica Rodica Iacob

Ce-ți pot face prietenii

Termin de citit: „Lev Tolstoi – Fuga din rai” documentată de Pavel Basinski

După 530 de pagini rămân năucă, tristă, consternată

Privesc fotografia de pe coperta cărții

Iar și iar

Ce-ți pot face prietenii: înmormântare fără Dumnezeu,

în fundul grădinii -

Mă cutremur..

Mă trezesc rostind o rugăciune pentru sufletul marelui scriitor-

Sâmburele de măslină

Ca un fir de nisip viața
Nu și-a încheiat socotelile
Singură
am reînceput să evaluez supraviețuirea.
Mănânc o măslină și păstrez sâmburele în gură
și poate mâine-poimâine o să îl înghit
odată cu aerul ce mă mai înconjoară.
În afară de singurătate: lucruri vechi,
mobile cariate, poze cu fiul meu,
bicicletele stricate, teracota explodată
și un optimism precar.
Sâmburele de măslină îl molfăi și acum
Nu m-am hotărât când să îl înghit
-Doamne, oare ce mă mai așteaptă...?

Rutină

În fiecare dimineață
Mă cuibăresc într-o ceașcă de cafea
Și rămân acolo mult timp,
Apoi încep rutina zilnică:
Uneori cleioasă
Alteori fâstâcită...
Așa mă prinde seara
Gândindu-mă la tinerețea trecută.
Atunci descătușez cuvintele sfâșietoare
Lăsându-le să zburde libere în noapte.
Tocmai, fiindcă știu
Că mâine o iau de la capăt.

Greața

Vreme amestecată

“Ochi pentru ochi și vom ajunge orbi”

Apoi

Anii irosiți vor dispărea asemeni păpușilor gonflabile umflate cu silicoane...

-Ce mai risipă de silicon și prost bun gust,

Ce mai risipă de pițipoance grotești afișate chiar pe sticlă...

De aceea zic:

-Nu lăsa pe mâine ce poți citi azi

dar mai ales

închide ochii și creează în minte ceva special,

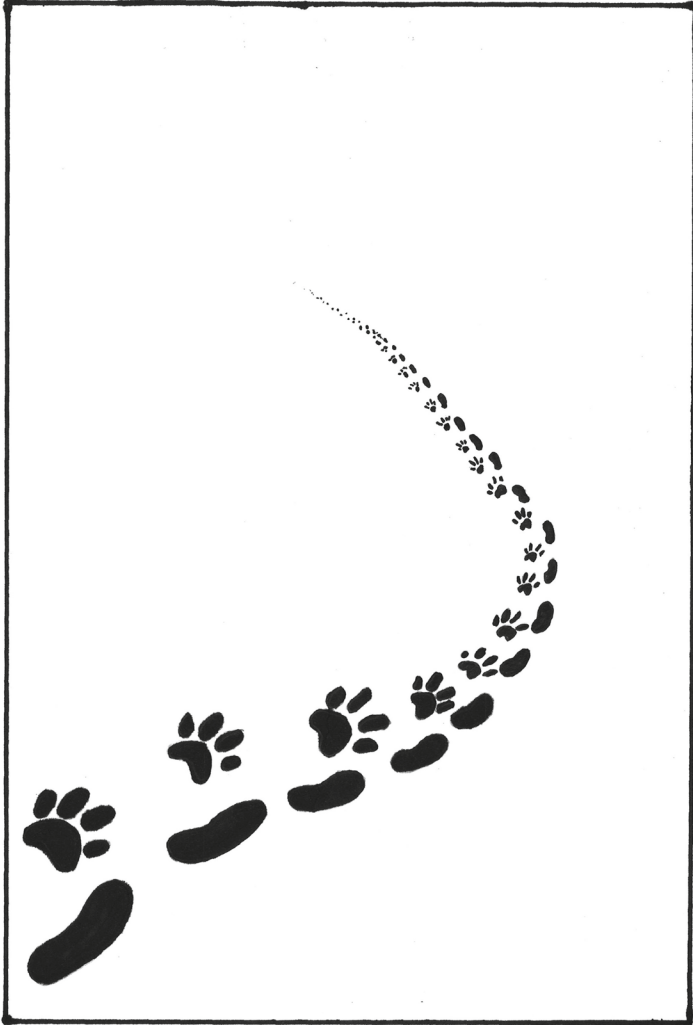
Mai special decât o lămâie

Care să-ți amelioreze greața

Această greață pentru această vreme amestecată
plină de surrogate ca niște silicoane.

Urme...

Dragostea a rămas întipărită în carnea mea,
poate de aceea sunt privită cu insistență când pășesc pe
străzile orașului
poate las în urmă dăre de iubire ce miroso asemeni trupului
meu sau al lui
chiar dacă mai șchiopătez pe la colțuri
Oriunde m-aș întoarce nu scap de priviri
chiar dacă îmi șterg carnea trupului
în fiecare dimineață cu un prosop aspru.
Ceea ce ei nu văd este boala:
o dâră invizibilă în urma mea
ce se scurge în caldarâm,
Se scurg cuvintele de pe trupul meu
precum tencuiala scorojită
fărâșă cu fărâșă
încât rămân cu pielea roșie: carne vie
dezgolită de poezie -
Tocmai de aceea mi-am cumpărat o ie de culoarea pielii,
Să trec neobservată!
Alta roșie, ca sângele porcului după tăiere
Și ultima albă, pentru ocazii și penumbre...
Astfel poate voi lăsa în urma mea stări
Și voi putea trece neobservată,
Silentios.

Monica Rodica Iacob

Vertij

Se plimbă un cheag de sânge prin vene
și provoacă...

Aortele, ventriculele, circulația cerebrală

Aleargă, aleargă, aleargă

Doar gândul îl pune deoparte și stă în alertă...

Sper să nu îmi semneze condamnarea la moarte.

XXX

Chiar și melcul
iasă de mai multe ori din cochilie
decât mine din casă.

Sala de așteptare

Am văzut un om care sta în aeroport
Se plimba în sus și în jos
Apoi se posta la portalul „sosiri”
și privea așteptând
Cu ochii avizi sorbea din bucuria îmbrățișării revederii
celorlalți
Parcă încercându-se pozitiv și zâmbea
Căci pentru el nu mai venea nimeni de mult
Aștepta cu răbdare până ce ultimul călător ieșea și părăsea
aerogara
Apoi l-am văzut împietrit în singurătatea lui
cum o lua de la capăt:
Aștepta următorul zbor și următoarea decolare - aterizare,
Mai avea așteptări!

XXX

Pe cărarea bătătorită
nu crește iarba,
Am băut aseară până m-am făcut nisip
din această planetă uluitoare:
Poezia!

Monica Rodica Iacob

Surogat

Totul era exacerbant
Așa că nu era chip să te simți bine,
Eram complet derutată
Încât să zâmbesc era cu neputință
am încercat să mă descurc
dar nu eram deloc agreabilă
Așa că mi-am găsit un refugiu
Într-un nou refugiu.

Proiect

Într-o relație strânsă
Încât tânjești unul după celălalt
Nu poți evita ochii mulțimii
Care au întărit rădăcinile în zorii zilei...
Cu aceiași ochi prefigurați ascunși într-o viață simplă
neostentativă
Cauți la nesfârșit aceleași rădăcini firave
ale iubirii celuilalt
pentru a le proteja într-o citadelă secretă.

XXX

Sunt extrem de presată
Fiind năstrușnică dar înspăimântată
Ca o condamnare la moarte să treci pe planul secundar
Să te izolezi
Apoi să te izolezi și mai abitir..
Să îți interzici să te mai apropii de intimitatea altuia
Durerea și suferința
Să devină invizibilă.

Ultimatum

-Ține-mă strâns!
Există un pericol
Ca atunci când cazi de pe scaunul înalt din bucătărie,
pe gresia rece
Dar ar fi mai bine să ne temperăm
Și eu am aflat odată cu tine
Așa că încă ne putem permite o supă de roșii cu ceapă
Și poate va funcționa...

Imagini

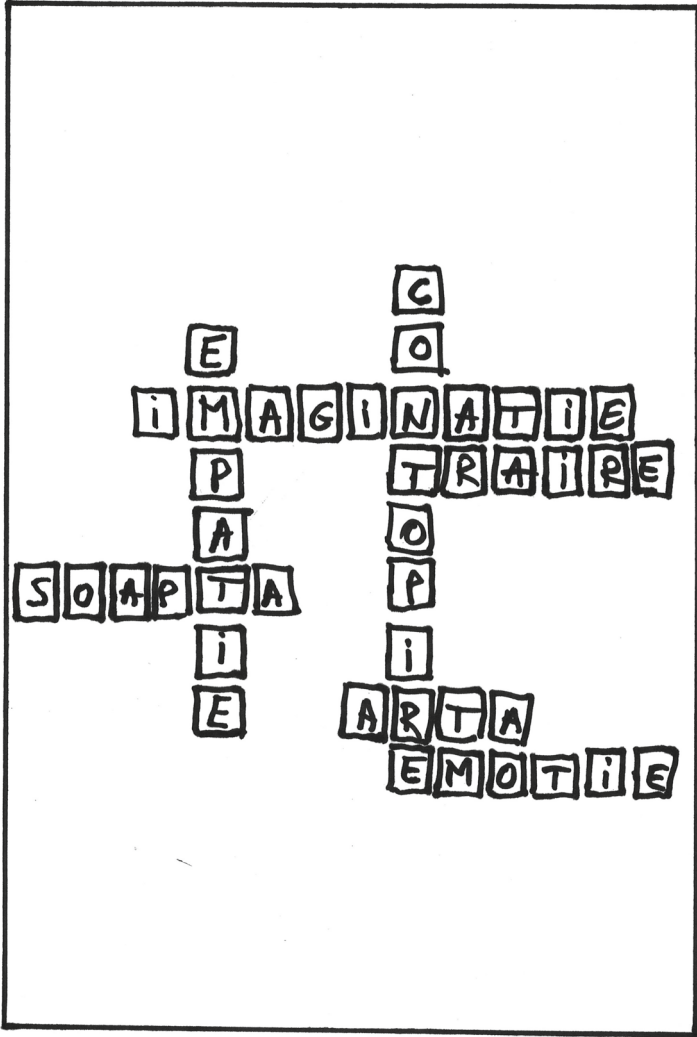
Când urmărești o minge care se rostogolește
Nu poți urmări decât o minge care se rostogolește
Ca imaginea televizorului care merge încontinuu
Imaginea unei păsări fără pene ce zboară bezmetică, irațională
În seara ce se lasă tot mai răcoroasă între noi
Ascunzi în colțul ochiului taine doar de tine știute,
Poate te face să crezi că devii altcineva
Imaginile se derulează la nesfârșit
Precum o minge rostogolită
la nesfârșit de copilul din tine.

Fugă

Dacă nu îți folosesc rădăcinile folosește aripile,
Pentru asta nu trebuie să fii mai deștept decât ceilalți
Doar trebuie să fii înainte cu o zi
Iar dacă nu vrei să mă vezi închide ochii
Pescărușii sporovăiesc întruna,
Dar el era un gentleman
Și nu m-a mirat când a fugit
A vrut s-o lase moartă...

Prietenia cuvintelor

Îmi duc gândul până la capăt în acest labirint al memoriei
poate fi o victorie refugiată în cuvinte,
Cuvintele le-am făcut prieteni să nu mă usuc pe dinăuntru
Iubirea ca un goblen acaparatoare mă determină să merg mai
departe
Sau poate sechelele din copilărie mă urnesc încet dar sigur
Cuvântul „Prieten” a rămas doar în DEX
când nu am confident prefer să tac chitic
Neuronii mei în mașina de spălat
Când nimeni nu e mai surd decât cel care nu vrea să audă!...
Și afară ninge cu fulgi cât unghia,
Iar pe limbă mi se rostogolesc cuvintele
Încep să mă simt confortabil.

Cadență

Un detaliu schimbă tot
Pulsul melcilor îndulcește cerul gurii,
Când îngerii devin din ce în ce mai neliniștiți
“Esențele tari se păstrează în sticlute mici”
și când înțelegi asta stomacul se face ghem,
Dragostea unei mame e mai presus de orice, apoi începe
Dumnezeu
Iar lumea poate deveni un loc mai bun
Și peste toate acestea
clipa obosită trebuie să își regăsească ritmul.

Croitoreasa

Timpul se comprimă și devine mai strâmt
Asemeni unei haine ce nu te mai încapă,
Mereu stau cu mine de vorbă cu sinceritate,
Și mă adun în mine însămi
Dar am cunoscut o croitoreasă
Care s-a vrut mare “artistă la scris” la peticit cuvinte chinuite
de tighele
Din care spânzurau mii de ațe.
Dacă rămânea cusătoreasă poate devenea cea mai bună
croitoreasă.
-Dar anii ne părăsesc numai păsările se întorc-
De aceea e bine să stai de vorbă cu tine însăși
Să te aduni asemeni unui ghem de ață
Apoi să taci,
Să lași numai poeții să scrie poezie.

Apel

Dacă aş fi eşuat
Totul s-ar fi făcut fărăme...
Aşa că îmi fac timp pentru un surâs sau o îmbrăţişare,
Las timp corpului să se vindece
Trebuie să fie un răspuns la toate apelurile!
Nimic nu e la întâmplare
Acum sunt la capitolul: -Mulţumesc Doamne!
Altfel aş deveni stânenitor de tristă,
Precum actorul cu o mulţime de feţe
Iar azi nu ar şti să aleagă pe care să o poarte...
Apoi sun mai departe şi sun şi iarăşi sun
Până răspunde cineva sau până intră căsuţa vocală
Unde pot transmite mesajul: surâsului, al îmbrăţişării dar mai
ales al sentimentelor mele.

Învăț în fiecare zi

Atunci toate s-au oprit în loc
Iar vrăbiuțele gureșe nu mai conteneau,
Uneori noaptea plâng
și alunec ca pe o mușama
Vreau să fac bine și parcă nu aș ști ce fac,
Detaliile fac diferența
Însă acum am nevoie de timp să mă vindec.

Monica Rodica Iacob

XXX

Ți-ai pregătit cu minuțiozitate ambuscada,
cu pielea albă ca hârtia
pe post de camuflaj.

Pași...

Pământul sub unghii
alcoolul ascuns în pori
pariu neîncheiat,
Mi-am pierdut trăirea printre cărți
Toate lucrurile mărunte pe care nu mai pot să le fac,
Un cuțit cu care să îți înjunghii himerele,
Așa că
mi-am pus copci pe suflet
Și mi-am mascat șovăiala din mers
cu papucii de casă.

Jonglare

Când noaptea s-a năpustit peste mine
îngerii mușcau din pereți,
Credința mergea în cer
Iar sângele în pământ.
Graba de a trăi ca o linie luminoasă, ca un drum,
puterea lucrurilor evidente
nicio altă mângâiere.
Sunt mulți care se îmbracă sportiv când pleacă de acasă
Ca și când dincolo ar mai avea de alergat
Dar viața trece mai repede decât vacanța de vară decât
zâmbetul din colțul buzei.

Am evadat acum pe un vapor verde
Să plutesc pe un ocean albastru,
Sper să amăgesc năpustirea nopții
Să pot zbura prin pereți
Cu aripi de înger.

Corp

Literele
una câte una
ne alcătuiesc.

Monica Rodica Iacob

XXX

Un pui cu o aripă frântă
O mamă!
Timpul ne uzează.
Chiar și păsările au tăcut.
M-a cuprins singurătatea.

Monica Rodica Iacob

Tabloul bunicii

Timpul s-a uscat în cuvinte
Literale se scorojesc precum picturile vechi din casa bunicii
se scămosează și se desprind din tablou,
Așa și pielea noastră peste carne
se trece cu încă o zi, și încă o zi
iar literele abia se mai zăresc
pentru a încropi un cuvânt nearticulat.

Cea mai frumoasă poezie

Cea mai frumoasă poezie se răscolea în mine
Cea mai frumoasă poezie se amesteca în mine
Cea mai frumoasă poezie creștea în mine
Cea mai frumoasă poezie urma să se nască din mine
de aceea aveam mare grijă, chiar exagerată
Cea mai mare poezie s-a născut din mine
E cea mai minunată poezie pe care am scris-o vreodată.

Inspir și respir poezie
prin fiul meu, omul
Acesta pare un clișeu
Dar viața mea a devenit cea mai prețioasă poezie
pe care Dumnezeu a scris-o vreodată,
Cea mai vie poezie, făcându-mă mamă.

Cântec de lebedă

Un sat din care au plecat tinerii
devenit precum un azil de bătrâni,
Bat apele în țarmuri ca un clopot
ca o traumă, ca o stigmă.

-Iubește-mă mamă, tatăl meu a murit! –

Lebede monogame se învârt în cerc pe canale
sau își clocesc ouăle pe rând, cumiți, pe țarm într-o singură
viață.

-Aerul într-o linie curbă albastră rămâne ca o zbatere-
Miraculoasă zbaterea după spargerea găoacei, cu ciocurile lor
fragile,

abia învăță să înoate, și apoi zborul.

Explozia vieții cu seva ei verde-albastră străbate anotimpurile,
Până ajunge în iarna pustie înghețată peste zborul lor alb
Ca un sat pustiu, asemeni unui cuib de lebede gol.

Așa și satele de munte sau câmpie din care au plecat toți tinerii
Și au rămas câțiva bătrâni privind în gol încremenți în
imensitatea neputinței.

Totuși mai bat cu toiegele dogite în clopotele timpului, din
când în când

Într-o veșnică așteptare, sperând.

Păsărea

Păsările smintite au pungi de aer în cap și picioarele albastre,
Așa și eu am coastele înșirate una după cealaltă
să nu mă destram după moarte,
să mai pot zbura.

Străbunii viitorului

Plini de sânge ieșim la viață
acest sânge universal ce ne urmărește cu ochii care gustă
foamea
ascunși în inimă,
pas cu pas
secundă cu secundă
ființa noastră inconștientă de dependență
își mișcă buzele și clipește
așteptând cuvântul secret.
Acest sânge de culoarea strămoșilor și chiar al urmașilor
Strălucește la nașterea: fiilor și a ficelor noastre
E curgerea miraculoasă a viitorului!
Chiar dacă pare desuet
sângele roșu al inimii e capabil să memoreze trecutul și
modelează viitorul
chiar în sângele ce va curge în venele noastre
ca într-o floare plină de sevă, mustind viața
-Da! Niciodată nu suntem mai vii decât atunci când ne naștem!
Iar strigătul nostru este plin de sângele celor dinaintea noastră
Care vor să trăiască în viitor, prin noi,
Umpluți de liniște.

Rusalii

Nu închei o zi fără un zâmbet
Fiecare zi este o sărbătoare!
Dimineața mă scoală ciripitul păsărilor gureșe ce se strecoară
prin fereastra între-deschisă
Iarba umedă de răcoarea nopții cu banca pe care beau cafeaua
florile din mica grădină amenajată cu iscusință, semisălbatică
– semidomestică -
Florile “Mâna Maicii Domnului” albe-portocalii
Îmi mângâie părul și nările
Inspir până în suflet mirosul lor inconfundabil
Împletit cu cel al cafelei proaspăt preparată
În acest început de iunie al mirosurilor fermecate
Și astfel nu închei ziua fără un zâmbet
Deoarece fiecare zi este o sărbătoare
Mâine cine știe ce zâmbet nou și parfum îmi va aduce.

Gest

Cu grijă
am învelit păsările în paltonul meu vechi
apoi fluturii,
Atât de rece s-a făcut afară,
Chiar frig s-a făcut între noi
Au înghețat și mugurii aducerilor aminte
E frig cumplit!
Se întoarce era glaciară...
De aceea cu grijă învelesc chiar gesturile dintre noi
Iar gândurile le-am lăsat să zboare spre tine din paltonul meu
vechi,
Și atunci din cutele lui păsările au început să cânte iar fluturii
multicolori să zboare.

Scrum

Noua găselniță a noii ere este:
Să arzi mortul drag (adică să-l incinerezi)
și din cenușa lui să îți faci diamant să îl porți într-un inel pe
deget,
-Ce comemorare macabră și strălucitoare în același timp-
-Oare așa îți simți căldura și fluturile interior?
așa îl îmbrățișezi cu privirea ta uneori
și îl săruți cu buzele tale calde
ca să îl mângâi?
sau să îi fie cald dincolo...?
sau poate dorul te mângâie pe tine mai mult și mai tare în
fiecare zi...?
Ca într-un tablou învechit acest diamant strălucește
în deznădejdea ce năvălește de pretutindeni
peste amitiri scufundate în memorie,
ce se trezesc la cea mai ușoară adiere.
Poate așa depășim încă o zi și încă o zi
Care ne scotocește cămărilor inimii roșii
ce încă mai bate
conștientă.

Strada mea

Strada mea este plină de magazine second-hand
Există o librărie în colț, o alimentară, un coafor și un magazin
de covoare

În rest doar zdrențe-zdrențe-zdrențe
poșete vechi, pantofi uzați, eșarfe multicolore, jucării de pluș
scămoșate de joaca copiilor, fuste șifonate și cămăși subțiate
de atâtea spălări, curele crăpate,
Și un uriaș miros greu-înțepător de stătut cu Dero și
dezinfecant care te întâmpină și persistă sufocant în încăperi.
Am intrat și eu

Dintr-unul am cumpărat o poșetă la câțiva lei,
din altul o rochiță la câțiva lei
în altul o fustă la câțiva lei
din altul niște bluze la câțiva lei,
în altul o eșarfă la câțiva bani, deoarece nu aveam 1 leu.
La magazinul de covoare trebuie să te ștergi pe picioare
chiar de la intrare, pe un covoraș maro sintetic,
acolo pe lângă covoare mai există și perdele, nasturi, panglici,
dar toate sunt nou-nouțe iar în magazin miroase a nou-nouț
La alimentară nu prea intră nimeni fiind prea scump,
Bine că mai există o librărie pe strada mea
chiar dacă sunt prea scumpe cărțile,
totuși există la intrare o ladă din lemn, ca un butoi
unde sunt adunate o grămadă de cărți la preț redus,
chiar două la preț de una

Monica Rodica Iacob

dar lumea nu se înghesuie doar câte unul-unul apoi
bate vântul
Însă la second-handuri se cumpără în draci,
toți ies cu plasele pline
parcă ar fi un parastas al sărăciei pe strada mea
numită după poetul nepereche.
Într-adevăr, nu mai are pereche
Parcă toate „secândurile” din orașul meu
s-au vorbit să se mute pe strada mea
numită Mihai Eminescu.
La coaforul de pe strada mea
merg să îmi aranjez părul
să îl vopsesc în ce culori vreau
ultima dată m-am hotărât să îl tund scurt,
deoarece am văzut la TV un anunț că o asociație face meșe,
pentru femeile care au cancer
și atunci pe loc m-am hotărât ca a doua zi să merg să îl donez,
Coafeza s-a mirat când i-am spus
încât era să scape pieptănul și foarfecele din mână
apoi mi-a împletit părul într-o coadă lungă
l-a legat cu o gumiță elastică roșie, ca la zarzavaturi, să nu se
desfacă
și l-a tăiat
dar nu a mai vorbit cu mine o vreme,
de obicei făceam conversație, adică bârfe de cartier,
La final mi-a spus că îmi stă bine
Apoi ne-am salutat și am ieșit pe strada mea
unde mirosul gazelor de eșapament, al mașinilor

se învăluie cu cel al second-handurilor,
încât bietul poet dacă trăia
ar fi căzut năuc de atâta parfum
Chiar în mijlocul străzii.

Monica Rodica Iacob

XXX

Gândul
Ascuns într-o pasăre
Zboară
Spre Dumnezeu.

XXX

Vorbele ascunse în călcâie
Nedezghionate din bobul cuvântului
După ploaie
Cresc peste glezne.

Monica Rodica Iacob

Stropi

Mă zbat
în silabele cuvintelor
Zi după zi
clipă după clipă
Precum streășina
Care picură
Neconținut.

Refugiu

Învăț să mă nuanțez
Din surogatul de a fi curajoasă
Mă străduiesc zilnic
Trișez prin comportamentul meu încă o zi
Apoi fug în mine
Și nimeni nu mai răspunde.

Monica Rodica Iacob

Curcubeu

Din orice parte vei privi
Adevărul este unul
Când inima-i îndrăgostită
Ochii devin orbi,
Apoi, parcă din ceață se arată un curcubeu
Ce își înfige picioarele în marginile lumii: dreapta-stânga
Și te ține în viață
Iar sub cupola lui devii altceva.

Nu știm să ne purtăm victoria.

Față în față cu timpul

Bătrânețea
e lucrul
cel mai (ne)ășteptat
care ne lovește.

Monica Rodica Iacob

Triumful cuvintelor

Până când mă mai zbat
în măruntaiele cuvintelor?...
Chiar dacă zâmbetul tău mă dă pe spate
Chiar și așa unde am ajunge
în această nesiguranță nerostită
rămasă adânc înăbușită în măruntaiele cuvintelor.
Cuvintele, cuvintele
armă sau săgeată?
mângâiere sau bocet?
Ele, numai ele, mai pot supraviețui oricărui potop.

Trecere

Va veni, oricum va veni
Unii se mai deranjează să mai facă un compliment și eu ascult
Iar dacă nu ascult
Mă întreb: Oare am uitat să mai fiu femeie?

Nu poți scrie o carte bună
dacă nu ai trecut prin groapa leilor
sau uneori doar după colțul casei
sau pur și simplu într-o curte interioară
în care privești zilnic ziduri gri,
zi după zi, zi după zi, zi după zi.

Va veni, oricum va veni
și într-o cutie de chibrituri
și într-un zori de zi
sau într-o zi ploioasă sau senină
sau într-un amurg însângerat sau luminos
sau într-o croazieră fabuloasă
sau elan tineresc,
într-un azil sau într-o capsulă spațială.

Va veni oricum va veni
Așa că nu m-am acomodat cu complimentele
doar mă încălzesc cu ele pentru ziua de mâine
Care va veni
Oricum va veni...

WEICHEL T RODICA-MONICA pseudonim literar: MONICA RODICA IACOB

Nascută: 11 ianuarie 1956 Arad, jud.Arad, România
Premiul de debut editorial cu volumul de poezie "Alpha'87"
Cluj-Napoca – 1987.

Distinsă cu premii literare:

Premiată cu premii ale Uniunii Scriitorilor din Romania, filiala Arad în: 2007 pentru vol. *Acvariul cu păsări*; în 2011 pentru vol. *Mireasa colorată*; în 2016 i se acordă premiul *Opera Omnia*. A mai fost distinsă cu mai multe premii ale revistelor literare și a fost inclusă în mai multe antologii și dicționare din România. A apărut și în reviste din străinătate în țări precum: Canada, Franța, Italia, Australia, Serbia, Austria, Ungaria și Slovacia.

Este membră a Uniunii Scriitorilor din România din 2008.

Alte cărți publicate:

Alpha'87 –Cluj-Napoca, ed. Dacia 1987

Cincizeci și patru de poeme despre curtea interioară – Arad, Ed. Mirador 2005

Semnul strigării – Arad, Ed. Mirador 2006

Acvariul cu păsări – Arad, Ed. Mirador 2007

Mireasa colorată – Arad, Ed. Mirador 2011

Mireasa colorată II – Iași, Ed. Tipomoldova 2013 *Opera Omnia*
Poezie Contemporană

De vorbă cu Pinocchio – Arad, Ed. Mirador 2013

Monica Rodica Iacob

Iarbă netăiată – Arad, Ed. Tiparnița 2014

Seara acestui morb (Antologie) - Timișoara, Ed. Eurostampa
2020

Cuprins

Constatare.....	7
Ușa din inimă.....	8
Lecții zilnice.....	10
Dragoste mută.....	11
Bucurii zilnice.....	12
Fascicole.....	13
Gustul zăpezii.....	14
Timpu, acest animal flămând.....	15
Eros Ramazzotti în claustrofobia mea.....	16
Curgere.....	17
Adieri.....	18
Traduceri literare.....	19
Cuvinte.....	20
Fata de ciocolată.....	22
XXX.....	23
XXX.....	24
Iapa albă.....	25
Celulozic.....	26
XXX.....	27
Ipostază 1.....	28
Ipostază 2.....	29
Ipostază 3.....	30
Ipostază cu Esenin.....	31
Noblețe și tărie de caracter.....	32
Caniculă.....	34
Felină.....	35

Inima caută pacea să își liniștească gândurile.....	36
ENTEIO	37
Dorință.....	38
XXX.....	40
XXX.....	41
Crisalida.....	42
Minuțiozitate.....	43
XXX.....	44
XXX.....	45
XXX.....	46
XXX.....	47
XXX.....	48
Surpriză de familie.....	49
Curaj.....	50
Impropriu.....	51
XXX.....	52
XXX.....	53
În ghindă zace viitoarea pădure de stejar.....	54
Posibil portret.....	55
XXX.....	56
Plan.....	58
O pereche de iegări.....	59
XXX.....	60
XXX.....	61
Explozie.....	62
XXX.....	63
Ce-ți pot face prietenii.....	64
Sâmburele de măslină.....	65

Rutină.....	66
Greața.....	67
Urme.....	68
Vertij.....	70
XXX.....	71
Sala de așteptare.....	72
XXX.....	73
Surogat.....	74
Proiect.....	75
XXX.....	76
Ultimatum.....	77
Imagini.....	78
Fugă.....	79
Prietenia cuvintelor.....	80
Cadență.....	82
Croitoreasa.....	83
Apel.....	84
Învăț în fiecare zi.....	85
XXX.....	86
Pași.....	87
Jonglare.....	88
Corp.....	89
XXX.....	90
Tabloul bunicii.....	92
Cea mai frumoasă poezie.....	93
Cântec de lebădă.....	94
Pasărea.....	95
Străbunii viitorului.....	96

Monica Rodica Iacob

Rusalii.....	97
Gest.....	98
Scrum.....	100
Strada mea.....	101
XXX.....	104
XXX.....	105
Stropi.....	106
Refugiu.....	107
Curcubeu.....	108
Față în față cu timpul.....	109
Triumful cuvintelor.....	110
Trecere.....	112

“Poezia Monicăi Rodica Iacob nu se lasă atrasă de tiparele vreunei generații chiar dacă biologic poeta face trecerea de la anii ‘80 la anii ‘90. Fără a se lăsa contaminată de ironia și spiritul ludic al congenerilor. Ea devine expresia durerii provocate de destin și de semeni, de singurătate și boală, iar căutările ei profunde ating uneori coarda universală a unei muzici străni.

Aflată pe linia de lirism tragic, agonizant al ființei care pleacă de la Angela Marinescu și ajunge la Mariana Marin, poeta arădeană se distinge printr-un apostolat al iubirii prin care o mamă își salvează vocația poetică și își nuanțează realismul biografic cu unele din tarele sale.”

Gheorghe Mocuța